

Kafka instant

Uneori mai uit unde mi-i pizda...

Leonard Cohen, *Frumoșii învinși*

Nu-mi mai amintesc câte gene mi-a mâncat Zaza. Șaptesprezece? Două sute șaizeci și patru? Trei mii opt sute șaptezeci și nouă? Ori și mai multe. Gogu știe! Am uitat. Nu-i un capăt de țară, uituceala asta. Țin bine minte, în schimb, cum mi-a zis prima oară să mă dau mai aproape și mi-a cules de pe față cu degetul mare și cu cel arătător – parcă ar fi mânuit o pensetă – o geană căzută. M-a făcut tare curioasă: ce are de gând mai departe? Are s-o scuture de pe palmă ca pe un fir de praf, are să se șteargă de pantaloni, ori... Ei da, a mâncat-o. Și-a pus-o pe limbă, a mestecat-o cu grijă, ca pe ceva vârtos și nu tocmai mărunț. Ce mai aiureală!

– Ei, zic, cum îți pare?

– Mmm, e futere, îmi răspunde.

– Ei, dacă e așa futere, mai ia de-aici...

Prima dată l-am văzut la „Berlin”... Mai bine zis, venisem la club împreună, în mașina lui Kukla-Levaniko, însă tot drumul nu schimbasem o vorbă cu el. La „Berlin” o ardeau vreo cînșpe-douăzeci de ipochimeni, asta dacă-i punem la socoteală pe barmanul somnoros,

pe câteva gorile și pe noi. Praf răsucindu-se în trombe și fum de țigară să-l tai cu toporul, aer îmbâcsit de mucegai, lumânări pâlpâind în pahare pe ici, pe colo, raze laser, câteva cupluri cufundate în fotolii jegoase și muzică – nu știu ce *thrash metal*, răsfăț sadea ca la Tbilisi... El stătea de unul singur la tejgheaua barului, fuma și parcă n-avea nicio treabă cu ceea ce se întâmpla, toată înfățișarea lui spunea: „Pentru moment, abonatul nu poate fi contactat. Vă rugăm, reveniți”. Plutind în norii săi neînțeleși, el urmărea forfota din club cu o figură de hahaleră căreia i se rupe-n paișpe de toate. Pe ringul de dans aproape pustiu se bălângăneau câțiva zombi – fie din inerție, fie ca să-și facă pe plac unul altuia. Nicio cunoștință... Nici tu pârțari, nici tu parașute, pițipoance și puțete. Numai Meshi, rupt în gură de ciclodol, în adidași de damă, plus Kukla-Levaniko, zbârlit ca o pupăză și rânjind scârbos, fix Domnul Castor din reclama Colgate. Ei, și Zaza, bineînțeles...

– Nu dansezi? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns, doar m-a privit iscoditor în ochi... Și pe loc a menționat că niciodată nu se uită drept în ochii nimănui. Bătea apropouri, cum ar veni, că mi-a făcut o mare cinste. Fute-m-aș pe covoraș, ce mai arfe!

De la „Berlin” am tăiat-o la Jghenti. Cât de nașpa tre’ să fie târșeala, ca s-o iei tocmai spre Otto Jghenti! *No comment*. Însă Jghenti îmi rupsesse mobilul în seara aia. După un milion de apeluri și tot atâtea sms-uri

neglijate, a trebuit totuși să-i răspund. Aflând cu cine petrec, a ținut morțiș să-i fim musafiri. Și ce ne putea oferi Jghenti la trei dimineața? Păi, ca și la orice altă oră: vodcă, bere, portretul mămiței lui în tinerețe și deprimare nestăvilită. Bașca Morrissey, non-stop – să urlî la pantof, nu alta.

La el își făcea veacul un teenager din Batumi (corpu-i minunat, pletele-i aurii și obrajii ca doi bujori te duceau cu gândul la vremurile demult apuse ale Antichității elene), care, *by the way*, nu era nicidecum îndrăgostit de Morrissey, ci de Jim Morrison. Pe Jghenti îl durea la blană de chestia asta. Și nici băiatul nu prea pune la inimă toată povestea. De altfel, tihna lui n-a durat prea mult. Cum am sosit, Zaza și Kukla s-au apucat să-l frece la melodie. Și încă așa că i-ar fi pus mintea pe bigudiuri nu numai teenagerului, dar chiar și Catolicos-Patriarhului a toată Georgia.

– Îți plac țâțele? îl abordă din senin, pe nepusă masă, Kukla pe băiat.

– Da! îi răspunse repezit băiatul, buimăcit.

– De femeie ori de bărbat?

– Păi, de femeie, desigur! băiatul părea chiar mirat de întrebare.

– Fugi mă de-aici! făcu un pas înapoi Kukla.

– Și ce mare sfârâială e și cu țâțele alea de femeie? Știi în ce secol trăim? se băgă pe fir Zaza.

– Cu care atunci e sfârâială? încercă puștiul să-și țină cumpătul.

– Țățele de bărbat sunt mai mișto! îl năuciră într-un glas Zaza și Kukla și, cât ai clipi din ochi, își ridicară tricourile. – Uite aici... E posibil oare să nu-ți placă?

Meshi nu se amesteca – era cheo, ciclodolul îi dădea drumul din gheare, și el s-a gândit să se distreze cu cățelușa lui Jghenti (aia doar atâta aștepta – era în călduri și rutul își cerea drepturile –, pe loc s-a lipit de Meshi ca de mumă-sa și îi lingea obraji ca pe Chupa Chups). Meshi o strângea în brațe, o netezea – într-un cuvânt, își dădea toată silința. Pe ecranul televizorului – se putea altfel? – vărsa șiroaie de sudori Morrissey. Ghemuit într-un fotoliu, veșnic matolitul, veșnic alarmatul și veșnic mohorâtul Jghenti fuma una după alta infectele lui „Winston Super Lights”, căznindu-se, totodată, să prindă șpilul (fără nicio șansă, desigur). În plus, îl imita pe Morrissey, strigând, din când în când, fraze din cântecele lui, și slobozea pe gură nori ușori de fum, ca un balaur gripat.

Mi s-a acrit repede de toate. Să freci cipicu' la Jghenti și fără toate astea e cea mai nașpa variantă.

Nu știu ce mi-a venit, dar, deodată, l-am întrebat pe Zaza:

– Îți place Sorokin?

Iar el, parcă atât ar fi așteptat, pe loc a uitat și de Kukla, și de teenager, și-a tras tricoul în jos, și-a șters de pe față într-o clipită zâmbetul batjocoritor, a dat pe nări afară restul fumului de țigară și și-a fixat din nou ochii pe mine. Iar n-are să-mi răspundă, mă gândesc, și are să mă lase să ghicesc ce ascund privirile astea ale lui.

– În general, zice, da...

Și – culmea culmilor! – tot rânjește, cum s-ar zice: ei bine, ți-ai luat, vasăzică, inima-n dinți să te dai în vorbă cu atotputernicul, tu, praf și pulbere la picioarele mele?! Să mă pupi în cur, tâmpitul!

M-a cuprins așa o ciudă, uite, îmi zic, când îi plesnesc una peste moacă, și chiar ridicasem mâna, dar ceva m-a oprit, deodată. M-am apucat de enumerat romanele și povestirile lui Sorokin. El mi-a ținut hangul... A început, spontan, un fel de competiție: cine are să numească mai repede mai multe titluri... Ne mușinam ca niște câini, ba chiar trăgeam pe nări mirosul unul celuilalt, de parcă am fi fost deja cunoscuți... și doar reconstituiaam în memorie fragmente din întâlniri de demult. Dar ajungem și la asta.

– Ce zici de *Gheață*?

– Așa și așa... nici da, nici ba.

Un răspuns fără rost, dar mi-a plăcut, nici nu știu de ce. Se sparge-n figuri ori ce-i cu el? De altfel, dacă cineva m-ar fi întrebat atunci despre *Gheață*, i-aș fi răspuns la fel, sută la sută. De ce? Futu-i! Nu știu cum să explic, dar mi se pare că acest „nici da, nici ba” era singurul răspuns corect care ne putea apropia, pe mine și pe Zaza... Era parcă o încununare a sumei tuturor celorlalte coincidențe, a deschiderii noastre pentru întâlnire și a experienței acumulate, numai că, în felul ăsta, nici până la coprofilosofie nu-i prea mult.

By the way, Sorokin a dispărut iute din discuție. În schimb, „gheața” a rămas cu noi (în sensul abstract al acestui cuvânt). Din nefericire ori din fericire, tocmai „gheață” a fost acel *keyword* care a dat sens întâlnirii noastre. Da, încă o chestie... are să-mi fie greu să le explic măcar ceva celor care n-au citit romanul sus-pomenit. Dar aici și acum nu asta contează. Contează că între noi s-a iscat ceva ce ne-a legat, și nu e nimic deosebit aici: dacă nu era „gheața”, alt cuvânt s-ar fi găsit. Căci s-ar fi găsit, nu?

Șezătoarea la Jghenti s-a lăsat, ca întotdeauna, cu sictireală și toropeală. Mai întâi, lui Kukla i s-au îngustat ochii ca la un motan și a început să mormăie: că i-i somn și că hai s-o întindem de aici. Teenagerul din Batumi fusese adus, între timp, într-un hal fără de hal, încât era gata să-i apuce de sfârcuri nu numai pe toți cei de față, ci și pe însuși Catolicos-Patriarhul a toată Georgia. La televizor nu se mai uita nimeni; ce-i drept, nici din Morrissey nu mai rămăsese acolo mare lucru, în afară de cămașa de atlaz și un lac de sudoare. Mulțumit era, poate, numai Meshi: cățelușa în călduri îi linge fața cu atâta elan și extaz, încât puțin a lipsit să nu i-o șteargă de tot, că nici maică-sa să nu-l mai recunoască...

Iarăși suntem în mașina lui Kukla. Iarăși pe drum. Tbilisiul nocturn. Pragul zorilor. Kukla și Meshi stau în

față. Meshi e pe cale să adoarmă, ochii i-s închiși, capul îi e prăvălit pe speteaza banchetei, dar are o înfățișare mulțumită, în mare. Timpul petrecut la Jghenti nu i-a fost fără folos – una-două, zbiară, fără nicio treabă, cu o voce sfâșietoare, citate din cântecele lui Morrissey. Nu se lasă mai prejos de Meshi nici Kukla; și-a revenit și, periodic, lansează fraza sa preferată: „*Everybody dance now!*”¹ – reușind, în același timp, să ocolească gropile, răsucind brusc volanul, deși, din vreme în vreme, gropile alunecă totuși sub roți. Ne hurducăm de parcă am fi într-un leagăn mare, și nu ca pe străzile orașului, ci ca pe niște drumuri de țară...

Eu și Zaza ședem alături pe bancheta din spate. Nu scoatem nicio vorbă. Facem pe modeștii? Vorbă să fie! Că după indicii mei morali, fizici și intelectuali nu sunt o prințesă, e OK, însă și pe fruntea lui scrie ce pisălog cordit e, în plus, nici prost nu-i. Stau și mă gândesc: și de ce, mă rog, toanto, îi dai târcoale lui scârța-scârța ăsta ca cea mai prăpădită ștoarfă? De gândit mă gândesc, dar nu-mi iau ochii de pe el. Simt că a prins de veste, dar se face că plouă, se uită la oraș cu atenția unui turist, de parcă l-ar vedea prima dată.

¹ *Everybody dance now!* – refrenul hitului *Gonna Make You Sweat* al formației pop din S.U.A. *C & C Music Factory*.

Scrierile lui Zaza Burciuladze abundă în referințe și aluzii literare, muzicale, cinematografice etc. Fără a pretinde exhaustivitate și a împovăra paginile cărții, vom trimite, doar acolo unde credem că poate fi util, la sursa de referință.

Strada Nuțubidze, țipenie de om: gropi, hârtoape, dâmburi, – strada Kavtaradze: haite de câini prin gunoiști, – Calea Vake-Saburtalo: jocul umbrelor, forfota boschetarilor, perindarea lunaticilor și zbuciumaților pe caldarâm, – Bulevardul Ceavceavadze: mereu nedespărțit de tălpile trecătorilor, – strada Melikișvili: indicatoare rutiere licărind, echipaje de patrulare, reflexe gălbui pe cupola întunecatului McDonald's și „M”-ul roșu luminând puternic deasupra stației de metrou „Rustaveli”, – Suișul Elbakidze: *Dead „Berlin”*, – Podul Galaktion Tabidze: cineva, ținut locului și cuminte, se sprijină de balustradă, vrea fie să se azvârle în apă, fie să le dea drumul pe râu la vale gândurilor sale triste, că e poet, că e geometru... La picioarele lui stă un câine galben, cu ochi adânci, minunați, imenși... Și, în sfârșit, Bulevardul Plehanov: îl debarcăm pe Meshi – pe jumătate toropit, pe jumătate excitat, ieșind, aruncă pentru ultima oară o frază din Morrissey, ne face bezele și parcă nu merge, ci lunecă pe apă cu pași ușori, plutește ca o luntre, de la noi spre casă.

Rămânem trei. Trei într-o barcă. Ședem și plutim pe la casele cui ne are. Kukla bombăne, cere ca cineva dintre noi să treacă în față, că doar nu e taximetrist, la urma urmelor. Vorbă din torbă! *Ginger market*.

Acum, ține-te pisălogeală. Căci eu unde stau? În chiar fundul curului, dincolo de Bulevardul Moscovei, în Africa. Ce mai nume i-au pus. Eu una îi zic gaură